

selv? Kan den overhovedet holde kursen i forhold til dollar og yen? Det er der ingen der ved. Det er et eksperiment med gigantiske indbyggede risici, og dem lukker man totalt øjnene for. Der er ingen, der taler om det problem.

Men hvad nu, hvis ØMU'en f.eks. pludselig falder 10 pct. i forhold til dollaren? Eller hvis den lige pludselig stiger 10 pct. i forhold til dollaren? Hvad vil konsekvenserne blive for beskæftigelsen i Europa? Ingen aner det, og ingen spekulerer på det, fordi man simpelt hen ikke tør forestille sig de konsekvenser, det vil få. Man er på vej til at kaste Europa ud i et gigantisk eksperiment, som har al mulig udsigt til at gå galt, og derfor synes jeg, det er berettiget at rejse spørgsmålet om en udsættelse og om et alternativ. Ingen vil kunne bebrejde Danmark noget, hvis vi gør det.

Jeg kan gøre opmærksom på, at der i dag kun er tre lande, som ser ud til at kunne opfylde ØMU-kriterierne, og det er Danmark, Luxembourg og Irland. Men det ene af de tre lande har vedtaget, at det slet ikke vil være med, og de to andre landes økonomiske betydning skal vel ikke overdrives. Så hvad er egentlig indholdet af den fælles mønt? Skal den træde i kraft med Irland og Luxembourg som medlemmer? Jeg synes nok, det kan være en helt fin tanke, at hvis Irland og Luxembourg selv ønsker det, kan de få en fælles mønt, men det kan man jo ikke holde op som noget realistisk for befolkningerne i de andre europæiske lande.

Så vil jeg godt stille dette spørgsmål til økonomiministeren: Hvilke forpligtelser mener den danske regering selv at den har mandat til at indgå i forbindelse med de forhandlinger, der føres med ØMU-landene?

Hr. Ove Fich kunne eller ville ikke besvare mit spørgsmål. Han ville formentlig ikke, for han kender vel svaret. Jeg håber da, at han i hvert fald har overvejet det.

Hvilket forhandlingsmandat har regeringen? Har regeringen f.eks. mandat til at gå ind for det forslag, som Venstre stillede: at Danmark skal fraskrive sig retten til at devaluere? Og har den mandat til at gå ind for aftaler om en mere håndfast overholdelse af konvergenskriterierne i form af forskellige typer sanktioner eller noget i den retning? Hvad har regeringen mandat til, og hvad har den ikke mandat til?

Og hvis den ikke har noget mandat, hvordan bliver beslutningsprocessen her i Folketinget i forbindelse med disse forhandlinger så? Vil det så være sådan, at regeringen i forbindelse med

de forhandlinger løbende vil komme til Folketingets Europaudvalg med sine forhandlingsoplæg, således at den kan operere på baggrund af et mandat fra et flertal i udvalget? Eller hvordan vil det blive afklaret? Det ser jo ikke ud til, at vi i dag kan få svar fra hr. Ove Fich på spørgsmålet.

Så vil jeg blot slutte med at sige, at vi i hvert fald fra Enhedslistens side vil stille det forslag, at der løbende sker en tæt orientering af Folketingets Europaudvalg – det har jeg allerede i Europaudvalget sagt til økonomiministeren, og det tror jeg også regeringen er indstillet på – således at vi både sikrer en mandatgivning og en offentlig debat om disse forhandlinger.

Jeg har hørt noget om, at man i virkeligheden kunne forestille sig et arrangement, som til dels består af en hemmelig aftale indgået mellem Danmark og landene i ØMU-arrangementet.

Dér må jeg selvfølgelig sige, at jeg ikke kan være tilhænger af et arrangement med en hemmelig aftale – så skulle vi i hvert fald vide, hvad den gik ud på, og så ved jeg ikke længere, hvor hemmelig den så er – og derfor vil jeg spørge, om det også indgår i overvejelserne, at man som en del af det arrangement ligefrem har en hemmelig aftale.

Men som sagt: Tak for støtten fra SF og Fremskridtspartiet til tanken i dette her!

Økonomiministeren (Marianne Jelved):

For ikke at forlænge en i øvrigt vigtig debat skal jeg prøve at gøre det kort og svare på de spørgsmål, der er stillet.

Først til fru Charlotte Antonsen, der spørger, om regeringen for at få et bedre valutaarrangement vil fraskrive sig retten til at devaluere.

På det spørgsmål må jeg svare, at det forekommer mig at være uhensigtsmæssigt på nuværende tidspunkt at diskutere, hvad regeringen eventuelt skal møde op med af forslag i en forhandlingssituation, som vi på nuværende tidspunkt overhovedet ikke kender noget som helst til.

Desuden vil jeg sige, at et af instrumenterne i det nuværende EMS-samarbejde og i det EMS-samarbejde, der var indtil den 2. august 1993, jo var kursjusteringer, som måske i virkeligheden var et instrument, der blev brugt for lidt, hvilket måske endda var en indirekte årsag til, at EMS-systemet i august 1993 ikke kunne holde.

Og jeg mener, at de instrumenter, der er mest naturlige, er dem, vi kender, og det er rentevåbenet – man kan hæve og sænke renten – interventionsmuligheden og kursjusteringer.